

Nr 473

Av herrar **Swedberg** och **Rimmerfors**, *angående utredning av frågan om den andliga vården vid sjukhusen, m. m.*

Frågan om ordnande av den andliga vården vid sjukhusen har varit aktuell alltsedan 1943, då en utredning i ärendet tillsattes. Sakkunnigas förslag framlades 1949, och ärendet utsändes därefter på remiss.

Vid 1953 års riksdag framställdes en interpellation i ärendet till ecklesiastikministern med anhållan om uppgift beträffande orsaken till dröjsmålet inom ecklesiastikdepartementet med ärendets fortsatta handläggning. I interpellationsdebatten anförde statsrådet bl. a. följande: "Det är otvivelaktigt så, att frågan bör aktualiseras snart nog, men där-est det skulle visa sig svårt att få fram ett större omorganisationsförslag, träder naturligtvis de av interpellanten påpekade möjligheterna till vissa dellösningar i förgrunden". Statsrådet ställde vidare i utsikt att förslag rörande pastoratsindelningen skulle komma att föreläggas 1954 års riksdag och tillkännagav sin avsikt att i samband därmed upptaga frågan om den andliga vården vid sjukhusen till prövning.

Vid 1954 års riksdag framställdes förnyad interpellation i ärendet, varvid interpellanten bl. a. hemställde att frågan om den andliga vården vid sjukhusen måtte lösas utan sammankoppling med frågan om pastoratsindelningen. I sitt svar på denna interpellation uppgav sig ecklesiastikministern inte kunna ta itu med frågan förrän i samband med framläggandet av proposition om pastoratsreformen.

Sedan sakkunnigförslaget i ärendet framlades 1949 och sedan huvudparten av remissvaren avgivits föreligger en i väsentliga avseenden förändrad situation. Med 1951 års religionsfrihetslag som bakgrund ter sig sammankopplingen mellan detta ärende och pastoratsreformen helt omotiverad. Sakkunnigas förslag att lämna möjlighet endast för präst inom svenska kyrkan att inneha tjänst som sjukhuspräst synes stå i klar strid mot de principer som kommit till uttryck i religionsfrihetslagen. Vid tillsättandet av ifrågavarande tjänster ter det sig naturligt, att ingenting annat än kompetens, förtjänst och skicklighet får vara avgörande.

Med genomgående mycket gott resultat har den andliga vården vid fångvårdsanstalterna sedan några år handhåfts av en kommitté bestående av två ansvariga kontaktpastorer vid varje anstalt, en präst i svenska kyrkan och en frikyrkopastor. De positiva erfarenheter som vunnits

av denna uppläggning motiverar väl att frågan om en liknande organisation av den andliga vården vid sjukhusen upptages till prövning.

Ett liknande behov av förbättrad andlig vård föreligger uppenbarligen på ett annat vårdområde, nämligen vid ungdomsvårdsskolorna. Alltmer gör sig den uppfattningen gällande, att problemen hos ungdomsvårdsskolornas klientel nära sammanhänger med bristen på fast moralisk förankring och klar etisk målsättning. Med tanke på vad ett ordnande av den andliga vården skulle betyda i fråga om att konfrontera ungdomsvårdsskolornas klientel med de kristna och etiska normerna måste man uttala sin förvåning över att ingenting gjorts för att bereda möjlighet till en för de speciella förhållandena vid ungdomsvårdsskolorna anpassad själavård. Under hänvisning till de synpunkter, som här ovan anförts, anhålles,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om en ny skyndsam utredning dels av frågan om den tidigare ifrågasatta andliga vården vid sjukhusen, dels av behovet och möjligheterna att i denna plan inbegripa jämväl ungdomsvårdsskolorna.

Stockholm den 26 januari 1956

Ruben Swedberg

Einar Rimmerfors